

Sygn. akt V CNP 90/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi U.S. i J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 maja 2012 r.,

w sprawie z powództwa J. S. i U. S.

przeciwko D. S.

z udziałem interwenienta ubocznego KIA M./.../ Polska Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 września 2013 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) oddala wnioski pozwanego i interwenienta ubocznego
o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego
wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powodów U. S. i J. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 maja 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga podlega odrzuceniu, albowiem zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. Skarżący jako przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny wskazali art. 232 i 227 k.p.c. Zakreślone podstawy skargi i zarzuty wskazane przez nich są związane wyłącznie z problematyką ustaleń faktycznych i kwestią skorzystania przez Sądy z określonych środków dowodowych, z pominięciem innych. Wywody skarżących są w istocie polemiką ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz przeprowadzoną oceną materiału dowodowego. Zmierzają one bowiem wyłącznie do podważenia

poczynionych ustaleń faktycznych w odniesieniu do tego, czy samochód był samochodem nowym, czy też tzw. „składakiem”. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.) i jako taka podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Wnioski pozwanego i interwenienta ubocznego KIA M./.../ Polska sp. z o.o. w W. zawarte w odpowiedziach na skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegały oddaleniu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w razie odrzucenia skargi nie należy przyznawać kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę nie podniosła zarzutu, że skarga ta powinna być odrzucona (por. orzeczenie SN z dnia 15 listopada 1934 r., C. II 1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.; postanowienie SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 37/11, nie publ.).